

Вест са КиМ коју су, за разлику од многих, пренеле скоро све светске новинске агенције, јесте да је самопрокламована и полузванично призната косовска република званично образовала своју сопствену војску. Војску малу, неугледну, лако наоружану, потчињену врховном ауторитету бриселских лордова-заштитника, али војску. Успостављање војске, макар и симболичне, кључни је чин успостављања суверености над једном територијом, ма шта о томе говорила теорија. Албански сепаратисти тако имају прилику да сувереност и територијалну целовитост своје „републике“ потврде управо на начин на који Србија то не може.

Истовремено, наше власти спремају се да новом темељном задирању у српску сувереност стану у крај опробаном ОП („оштар протест“) методом у Уједињенима нацијама! Руке су нам везане, рећи ће неко, близак српској дипломатији – ко год је на власти у покрајини (а и то се зна ко је), не дозвољава нам ни да поставимо пристојан цивилни радар на нашој територији („нашој“ не у смислу у коме је „Косово наше“, него управо у смислу у коме оно то није) – а не дао Бог да се одлучимо на некакве војне маневре или политичке санкције према виновницима неправде. Наше су могућности ограничене на оштре протесте, демарше и циркуларна писма – с времена на време и понеког амбасадора позовемо на консултације, чисто реда ради. Земљи која од признавања Косова није била у стању да направи озбиљан политички проблем у Црној Гори и Македонији, друге опције и нису на располагању.

Србија, која је пре годину дана можда и имала неки маневарски простор на међународној сцени, све је своје џокере искористила и новим дипломатским изазовима нема са чиме да изађе у сусрет. Наравно, не треба бити злурад. Природно је да председник Републике пошаље оштро писмо Генералном секретару Уједињених нација, када се већ под његовим патронатом ствара (још једна) туђа војска на територији Србије. Истина, патронат УН важи само у српским општинама и енклавама, док је остатак Косова је под Еулексом, а Еулекс под Бриселом – куда се из српских институција шаљу само љубавна писма.

Нису, дакле, спорни оштри протести – спорно је све остало. Наша политичка елита нас већ годину дана обавештава о „дипломатским победама“ које се свде на пристајање на све услове који су постављени из иностранства, уз дозволу да ми то, код куће, за унутрашњу употребу, „зовемо како хоћемо“. А наш плахи балкански карактер налаже нам или да се за своју земљу заиста боримо, или да ућутимо. Можда то није исправан став и могуће је да нашем дипломатијом руководе људи мудрији од нас. Али сви они ипак

Оштар протест - тупа дипломатија

Пише: Никола Танасић
петак, 23 јануар 2009 16:40

одговарају нама за своје неуспехе и ми смо ти који на крају суде шта је успех, а шта неуспех. Албанци имају скоро па независну државу под окриљем САД и ЕУ, а на српској територији. Албанци имају сувереност и недељивост Косова које гарантују трупе НАТО, чије институције и главне чланице листом признају албанску државу. Најзад, Албанци имају и војску. А ми? Шта ми имамо?